

Arrest

nr. 237 760 van 1 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat J. VAN LAER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 22 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers eerste verzoek nam de commissaris-generaal op 27 maart 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan zijn aangevoerde problemen met de taliban omwille van zijn werkzaamheden daar (i) verzoeker niet uitzocht wie precies naar zijn huis was gekomen en welke talibancommandanten precies verantwoordelijk waren voor de beweerdde bedreigingen aan zijn adres; (ii) hij geen beroep deed op de hulp van de dorpsouderen, terwijl die wel zouden hebben onderhandeld bij de ontvoering van zijn broer; (iii) het niet aannemelijk is dat de taliban zes maanden zouden laten verstrijken tussen de eerste en tweede bedreiging; (iv) hij ook bij de tweede bedreiging naliel de hulp van de dorpsouderen in te roepen, terwijl uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban vaak overleg plegen met dorpsouderen; (v) het evenmin aannemelijk is dat de taliban vier of vier en een halve maand zouden laten verstrijken tussen de tweede bedreiging en het sturen van de dreigbrief; (vi) zijn verklaringen over de dreigbrief niet geloofwaardig zijn en tegenstrijdig zijn met de inhoud van de voorgelegde dreigbrief; (vii) zijn verklaringen over de ontvoering van zijn broer eveneens ongeloofwaardig zijn, temeer daar deze ontvoering rechtstreeks zou voortvloeien uit verzoekers eigen reeds ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban; (viii) het loutere feit dat hij containers vervoerde naar legerbasissen op zich onvoldoende is om een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde vast te stellen, daar uit de richtlijnen van UNHCR van 19 april 2016 aangaande Afghaanse asielzoekers blijkt dat rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden en hiervoor reeds kwam vast te staan dat aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban geen geloof kan worden gehecht; en (ix) de door hem voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen. Daarnaast werd geoordeeld dat verzoeker in de stad Kabul over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt alwaar er voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd bij 's Raads arrest nr. 210 465 van 3 oktober 2018.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven als deze die hij in het kader van zijn vorige verzoek heeft uiteengezet, namelijk zijn problemen met de taliban wegens zijn werkzaamheden als chauffeur. Bijkomend verklaart verzoeker dat hij ook in een keuken in een Amerikaanse basis heeft gewerkt maar dit niet eerder heeft vermeld omdat hij geen lang interview met veel vragen wilde krijgen.

Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: drie originele certificaten over zijn werk voor de Amerikaanse basis alsook een originele brief van de dorpsouderen die zijn problemen en zijn werk als chauffeur en in een keuken bevestigt.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken

vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt ter weerlegging of ontkrachting ervan.

Verzoeker wijst er op dat hij in het kader van zijn huidig verzoek nog eens bewijst dat hij voor buitenlandse troepen werkte, zowel als chauffeur als keukenmedewerker, en houdt voor dat verwerende partij de verscheidene documenten niet afdoende heeft onderzocht en zelfs helemaal niet ingegaan is op het door hem neergelegd veiligheidscertificaat en het document van de Poolse legerstroepen.

De Raad stelt vast dat uit nazicht in het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat verzoekers bijkomende verklaringen, de neergelegde certificaten en de brief van de dorpsoudsten de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen met de taliban niet vermogen om te buigen. Het veiligheidscertificaat en het document van de Poolse legerstroepen tonen enkel aan dat verzoeker voor de Amerikaanse basis zou gewerkt hebben. De Raad benadrukt hierbij dat de werkzaamheden van verzoeker als chauffeur en keukenmedewerker, zoals ook vermeld in de bestreden beslissing, niets verandert aan de in het kader van zijn vorig verzoek gedane vaststelling dat zijn problemen met de taliban ten gevolge van zijn werkzaamheden voor de Amerikaanse basis als chauffeur ongeloofwaardig werden geacht. De bestreden beslissing motiveert verder: "U herhaalt in uw eerste volgend verzoek simpelweg dat u problemen kende met de taliban door uw werk als chauffeur en stelt zelfs uitdrukkelijk dat u begon te werken in een keuken omdat dit veiliger was (verklaring volgend verzoek, vraag 15). U maakt dan ook geenszins aannemelijk dat u louter omwille van dit veiliger werk bij terugkeer naar Afghanistan wel problemen zou kennen, rekening houdend met het feit dat uw beweerde problemen niet geloofwaardig zijn. Aldus is dit dan ook geen nieuw element dat de kans op een beschermingsstatuut aanzienlijk vergroot."

Wat betreft de brief van de dorpsoudsten, komt verzoeker niet verder dan het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit 's Raads arrest nr. 210 465 van 3 oktober 2018 en uit de bestreden beslissing dat verzoeker over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming betreffende zijn veilig en redelijk hervestigingsalternatief.

Verzoeker is van mening dat verweerder geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan aangezien hij geen rekening heeft gehouden met de meest actuele informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul, met name het UNHCR rapport: Afghanistan: Compilation of Country of Origin Information (COI) Relevant for Assessing the Availability of an Internal Flight, Relocation or Protection Alternative (IFA/IRA/IPA) to Kabul van december 2019. Verzoeker wijst in het bijzonder op verschillende incidenten die zich na mei 2019 hebben voorgedaan. In zijn verweernota benadrukt verweerder in verband met de veiligheidssituatie dat uit nader onderzoek van deze incidenten blijkt dat deze recente aanslagen passen in het patroon van geweld zoals beschreven in de bestreden beslissing en dat tot nog toe het geweld in Kabul dus nog steeds voornamelijk doelgericht van aard is. Ook de aanslag op een sjiitisch huwelijksfeest in augustus 2019 past bijgevolg in het patroon van geweld beschreven in de bestreden beslissing waarin het volgende is opgenomen: "Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad geviséerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale

leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd."

Daarnaast is verzoeker ook van mening dat er geen zorgvuldig onderzoek werd gedaan wat betreft zijn veilig vestigingsalternatief te Kabul en dat in dit verband evenmin rekening werd gehouden met de meest recente informatie, meer bepaald het hierboven vermelde rapport van UNHCR daterend van december 2019. De Raad treedt hierbij verweerder in zijn verweernota bij waar deze stelt dat, en zoals verzoeker ook zelf aangeeft in zijn verzoekschrift, UNHCR haar standpunt zoals genomen in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018, herneemt door te stellen dat "given the current security, human rights and humanitarian situation in Kabul, an IFA/IRA is generally not available in the city". Daar waar UNHCR stelt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul, dient er dus op gewezen worden dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker. Overeenkomstig UNHCR's richtlijnen moet bij het beantwoorden van de vraag of een intern vestigingsalternatief relevant en redelijk is, rekening gehouden worden met alle relevante, algemene én persoonlijke omstandigheden. Door na een analyse van enkele algemene rapporten over de socio-economische situatie in Afghanistan en de stad Kabul aan te geven dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in de stad Kabul, sluit UNHCR op zich dus niet uit dat er, rekening houdend met de individuele, persoonlijke omstandigheden van een verzoeker, redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij zich in de Afghaanse hoofdstad vestigt. Integendeel, UNHCR stelt uitdrukkelijk dat de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief steeds dient te gebeuren aan de hand van een "case-by-case analysis taking into account the personal circumstances" (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018, p. 107). In dit opzicht benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal er nooit van uitgegaan is dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming. De commissaris-generaal past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan, hetgeen in casu het geval is zoals reeds vastgesteld in het met gezag van gewijsde bekleedde arrest nr. 210 465 van 3 oktober 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende zijn veilig en redelijk hervestigingsalternatief. Waar verzoeker opnieuw in onderhavig verzoekschrift opmerkt dat er geen andere omstandigheden zijn die de kans op een volwaardig vluchtalternatief in Kabul vergroten en hierbij verwijst dat zijn zus geen onderdak of bescherming kan bieden en dat er ook rekening moet worden gehouden met zijn echtgenote en kinderen bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, verwijst de Raad naar hetgeen dienaangaande in het kader van zijn eerste verzoek werd geoordeeld: "Waar verzoeker wijst op de richtlijnen van UNHCR aangaande Afghaanse asielzoekers (verzoekschrift, stuk 19) en aanvoert dat de voorwaarden waaronder alleenstaande mannen en getrouwde koppels in stedelijke gebieden kunnen worden geacht zonder netwerk een bestaan op te bouwen, dient erop gewezen dat uit de hiervoor geciteerde motivering blijkt dat verzoeker in Kabul wel degelijk over een familiaal netwerk beschikt. Wat betreft zijn zus die in Kabul woont, wijst verzoeker erop dat zij slechts één kamer ter beschikking zou hebben waar zij ook haar schoonfamilie moet huisvesten. Nergens wordt echter gesteld dat verzoeker bij zijn zus zou moeten gaan inwonen. De steun die hij van zijn familiaal netwerk zou kunnen krijgen, kan immers niet worden beperkt tot het bieden van onderdak in de eigen woning. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota wijst op het feit dat hij kinderen heeft, dient erop gewezen dat verzoeker heden ook in België is gescheiden van zijn kinderen en dat er hoger reeds op werd gewezen dat het feit dat hij zijn kinderen in Afghanistan achterliet. Verzoeker toont geenszins in concreto aan dat of op welke wijze het feit dat hij kinderen heeft hem zou verhinderen om zich ingeval van terugkeer in Kabul te vestigen. Daarenboven dient opgemerkt dat noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een verwijderingsmaatregel inhoudt."

Waar verzoeker verwijst naar zijn problemen met de taliban, dient erop gewezen dat hoger reeds werd vastgesteld dat aan zijn problemen met de taliban geen geloof kan worden gehecht. Verder laat verzoeker na in concreto aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Kabul zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zo verzoeker nog opmerkt dat hij verwesterd is daar hij goed geïntegreerd is in België, dient te worden opgemerkt dat er in verzoekers dossier geen elementen zijn die erop wijzen dat verzoeker dermate vervreemd is van de Afghaanse cultuur dat hij in Kabul zijn leven niet zou kunnen (her)opbouwen of hij

een groter risico op ernstige schade zou lopen zoals aangevoerd in het verzoekschrift. Het verwijzen naar informatie die de desbetreffende situatie bespreken, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Gelet op voorgaande toont verzoeker derhalve geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Evenmin beschikt het CGVS noch de Raad over elementen die er op wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

Verzoekende partij stelt in haar pleitnota:

"Verzoeker wenst gehoord te worden:

1. Bij beschikking dd. 08.06.2020 was de voorzitter van de IVe kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure verworpen kan worden wegens gronden aangeduid in vermelde beschikking.

Verzoeker betwist deze beschikking.

Verzoeker vraagt bij toepassing van artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen én art. 3 van het KB nr. 19 van 5 mei 2020 (verlengd) om gehoord te worden aangezien hij niet kan instemmen met de verwerping van het beroep.

De verweernota werd eveneens op 8 juni aan verzoeker bezorgd.

Derhalve dient hij deze pleitnota in omdat hij over de volgende punten wenst te worden gehoord:

1. Verzoeker verwijst naar zijn tweede middel in zijn oorspronkelijk verzoekschrift waarop uitvoerig wordt ingegaan in de beschikking.

Zoals reeds toegelicht, publiceerde UNHCR in december 2019 een rapport over het IVA in Kabul. Uw Raad stelt dat er –in overeenstemming met dit rapport- in concreto moet worden vastgesteld of er een IVA mogelijk is. Zij verwijst hierbij naar een arrest van 3 oktober 2018 (nr. 210 465) waarin dit werd vastgesteld. Het is echter net omwille van de verergerde situatie én daarom ook de door UNHCR gewijzigd positie dat dit alternatief opnieuw geëvalueerd met worden en dat er een zorgvuldig onderzoek over de actuele mogelijkheden moet worden uitgevoerd.

Vermits het UNHCR in haar rapport het standpunt inneemt dat er algemeen gezien geen IVA in Kabul kan zijn, gelet op de recente ontwikkelingen, is nu net aan het CGVS om het tegendeel aan te tonen. Dit gebeurt niet in bestreden beslissing.

Verzoeker wordt verweten dat hij niet in concreto aantoont dat hij in preciaire omstandigheden zal terechtkomen. Het is uiteraard zeer moeilijk om jaren na zijn vertrek dit precies te bewijzen. Gelet op de positie van UNHCR moet echter het CGVS het tegendeel aantonen en concreet aannemelijk maken dat de voorwaarden voor een intern vluchtalternatief voor verzoeker vervuld zijn.

2. Verzoeker ontving de verweernota van het CGVS.

Inzake het rapport van UNHCR en de incidenten die zich na mei 2019 hebben voorgedaan, stelt het CGVS het volgende:

"... uit nader onderzoek van deze incidenten blijkt dat deze recente aanslagen passen in het patroon van geweld zoals beschreven in de bestreden beslissing en dat tot nog toe het geweld in Kabul dus nog steeds voornamelijk doelgericht van aard is."

Over welk onderzoek het gaat, of naar welke bronnen dit dan bevestigen, wordt niet verduidelijkt. Er wordt enkel nog verwezen naar 'geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO'.

Uit de door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde aanslagen blijkt alleszins niet dat deze doelgericht van aard zijn. Hij verwijst nog eens naar het overzicht dat hij in zijn verzoekschrift gaf en onderlijnt hierbij de grote slachtofferaantallen, waaruit blijkt dat er geen sprake kan zijn van doelgerichtheid:

□ Een aanslag op 28 juli 2019: 71 slachtoffers: (zie stuk 3):

On 28 July [2019], Anti-Government Elements carried out a complex attack in Kabul targeting the Green Trend21 office causing 71 civilian casualties (21 deaths and 50 injured). One suicide vehicle-borne IED and one vehicle equipped with a remote controlled IED detonated outside the building where Amrullah Saleh, a vice-presidential candidate, was meeting with a group of supporters. Subsequently, armed attackers, including one suicide bomber, entered the building. The Afghan special police unit CRU-222 evacuated people from the building and ended the attack. No group claimed responsibility for the incident.”

□ Een aanslag op 7 augustus 2019: 150 slachtoffers: (zie stuk 3)

A later report by OCHA in August 2019 corroborated that some 150 people, the majority of whom were civilians, were injured in the attack.²⁷ However, OCHA reported that 36 people had been killed.

□ Aanslag op 17 augustus 2019: 85 doden, 187 gewonden (zie stuk 3):

In September 2019, OCHA reported that the attack had killed 85 people and injured 187 others. ³³

□ Aanslag op 5 september 2019: 50 slachtoffers (zie stuk 3):

On 5 September 2019, a Taliban suicide car bombing in Shash Darak, a heavily fortified area adjacent to the Green Zone, killed at least 10 people and wounded over 40.³⁸

□ Aanslag op 17 september 2019: 60 slachtoffers (zie stuk 3):

On 17th September 2019, 11 days before Afghanistan's presidential election, which Taliban commanders had “vowed to violently disrupt”, two suicide bombings occurred, one of which was in Kabul.⁴¹ The Taliban claimed responsibility for the attack in the capital. ⁴² According to media sources, Rahimi, the Interior Ministry spokesman, said 22 people were killed and 38 wounded.⁴³

□ Aanslag 11 december: 72 slachtoffers (zie <https://www.ecoi.net/en/document/2021408.html>)

□ Aanslag op 26 januari 2020: 5 slachtoffers: (zie <https://www.ecoi.net/en/document/2023397.html>)

□ Aanslag op 11 februari 2020: 5 doden: (zie <https://www.ecoi.net/en/document/2024884.html>)

Dergelijke niet-doelgerichte aanslagen blijven plaatsvinden, zoals blijkt uit twee recente aanslagen:

□ Aanslag in Moskee 12 juni 2020: 4 doden, vele gewonden: <https://www.ecoi.net/en/document/2031462.html>

□ Aanslag op moederhuis op 12 mei 2020: 16 moeders werden gedood <https://www.ecoi.net/en/document/2031619.html>

Er kan toch vanuit worden gegaan dat verweerder zo veel als mogelijk rekening houdt met de actuele situatie en de meeste recente informatie hierover. Vermits dat niet is gebeurd en er geen recente informatie wordt toegevoegd, moet het onderzoek op zijn minst opnieuw worden uitgevoerd.”

Verzoekende partij vraagt op basis van het voorgaande om haar te horen, de debatten te heropenen en haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in haar pleitnota geen elementen aanreikt die afbreuk zouden kunnen doen aan de in de beschikking vastgestelde grond.

Waar verzoekende partij in haar pleitnota vraagt om alsnog te worden gehoord, wijst de Raad erop dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. Artikel 3 van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 voorziet dat de Raad tijdens een welbepaalde periode, in het kader van de gerechtelijke maatregelen tegen een (verdere) verspreiding van het corona-virus, in die gevallen waarbij toepassing wordt gemaakt van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet, zoals in voorliggend geval, uitspraak kan doen zonder openbare terechtzitting. De procedure in en voorgeschreven door voormeld bijzondere machtenbesluit, in het leven geroepen naar aanleiding van de uitbraak van de Covid-19 (I) pandemie en alzo mede een van de vele (gerechtelijke) maatregelen in de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus Covid-19 (I), biedt aan de partijen de mogelijkheid schriftelijk de opmerkingen te formuleren die zij anders/normaliter mondeling op zitting zouden maken, waardoor verzoekende partij haar recht op een daadwerkelijk beroep/rechtsmiddel is gegarandeerd. De vraag en mogelijkheid te worden gehoord, worden aldus gecompenseerd door de garantie dat elke partij de mogelijkheid krijgt om schriftelijk haar opmerkingen te berde te brengen. De partijen beschikken bijgevolg over de mogelijkheid opmerkingen te formuleren met betrekking tot de in de beschikking opgenomen grond, waarin door de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter wordt aangegeven waarom hij van oordeel is dat over het beroep uitspraak kan worden gedaan zonder een terechtzitting. De procedure op grond van voormeld machtenbesluit staat een volledig en *ex nunc*-onderzoek *in casu* geenszins in de weg.

De Raad wijst er tevens op dat, volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, de rechten van verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, geen

absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, niet zijn te beschouwen als een onevenredige en onduidelbare ingreep, waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 33 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit opzicht is het van belang te benadrukken dat *in casu* aan verzoekende partij de mogelijkheid werd geboden om door middel van een pleitnota opmerkingen bij te brengen.

Verzoekende partij heeft middels haar pleitnota van 22 juni 2020 gebruik gemaakt van de mogelijkheid om haar opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 8 juni 2020 opgenomen grond en heeft deze voorgelegd aan de Raad. Verzoekende partij heeft aldus de mogelijkheid gehad en ook effectief gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren alsook kritiek te uiten omtrent voormelde beschikking.

Verzoekende partij concretiseert daarenboven in het geheel niet over welke elementen zij dan wel bijkomend zou wensen gehoord te worden of standpunt in te nemen op een openbare terechtzitting. Verder toont zij niet aan dat of waarom zij zulks niet kon doen in de voorliggende pleitnota. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou kunnen zijn op de in de beschikking opgenomen grond of de beoordeling van haar aanvraag.

De Raad ziet mede gelet op het voorgaande niet in en verzoekende partij licht niet toe in welke zin het feit dat zij schriftelijk haar opmerkingen met betrekking tot de grond in de beschikking kon formuleren, middels een pleitnota overeenkomstig voormeld bijzondere machtenbesluit, in plaats van mondeling ter terechtzitting, een beknotting van haar rechten vormt.

Verzoekende partij werd, net als alle partijen die voor de inwerkingtreding van voormeld bijzondere machtenbesluit gevraagd hebben om gehoord te worden, uitgenodigd om met toepassing van artikel 3, zesde lid van het bijzondere machtenbesluit een pleitnota over te maken binnen de 15 dagen na de verzending van de beschikking teneinde ook in deze crisisperiode en in de moeilijke werkomstandigheden, rechtsbescherming te kunnen bieden met voldoende aandacht voor de rechten van verdediging. Zij heeft hiervan gebruik gemaakt en heeft alsoo weldegelijk en afdoende de mogelijkheid gekregen om op nuttige wijze haar standpunt met betrekking tot de in de beschikking van 8 juni 2020 opgenomen grond kenbaar te maken.

Verzoekende partij laat de in de beschikking gedane vaststellingen omtrent de door haar aangevoerde, concrete problemen en haar persoonlijke achtergrond, profiel en situatie in haar pleitnota volledig ongemoeid: *“De commissaris-generaal past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan, hetgeen in casu het geval is zoals reeds vastgesteld in het met gezag van gewijsde bekleedde arrest nr. 210 465 van 3 oktober 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.*

Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende zijn veilig en redelijk hervestigingsalternatief. Waar verzoeker opnieuw in onderhavig verzoekschrift opmerkt dat er geen andere omstandigheden zijn die de kans op een volwaardig vluchtalternatief in Kabul vergroten en hierbij verwijst dat zijn zus geen onderdak of bescherming kan bieden en dat er ook rekening moet worden gehouden met zijn echtgenote en kinderen bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, verwijst de Raad naar hetgeen dienaangaande in het kader van zijn eerste verzoek werd geoordeeld: “Waar verzoeker wijst op de richtlijnen van UNHCR aangaande Afghaanse asielzoekers (verzoekschrift, stuk 19) en aanvoert dat de voorwaarden waaronder alleenstaande mannen en getrouwde koppels in stedelijke gebieden kunnen worden geacht zonder netwerk een bestaan op te bouwen, dient erop gewezen dat uit de hiervoor geciteerde motivering blijkt dat verzoeker in Kabul wel degelijk over een familiaal netwerk beschikt. Wat betreft zijn zus die in Kabul woont, wijst verzoeker erop dat zij slechts één kamer ter beschikking zou hebben waar zij ook haar schoonfamilie moet huisvesten. Nergens wordt echter gesteld dat verzoeker bij zijn zus zou moeten gaan inwonen. De steun die hij van zijn familiaal netwerk zou kunnen krijgen, kan immers niet worden beperkt tot het bieden van onderdak in de eigen woning. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota wijst op het feit dat hij kinderen heeft, dient erop gewezen dat verzoeker heden ook in België is gescheiden van zijn kinderen en dat er hoger reeds op werd gewezen dat het feit dat hij zijn kinderen in Afghanistan achterliet. Verzoeker toont geenszins in concreto aan dat of op welke wijze het feit dat hij kinderen heeft hem zou verhinderen om zich ingeval van terugkeer in Kabul te vestigen. Daarenboven dient opgemerkt dat noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een verwijderingsmaatregel inhoudt.”

Zij gaat enkel in op de algemene (veiligheids-)situatie in Kabul.

In zoverre verzoekende partij daarbij wijst op de informatie van UNHCR en op het overzicht van aanslagen dat reeds in het verzoekschrift werd verstrekt, dient te worden opgemerkt dat deze informatie reeds voorlag ten tijde van en terdege in rekening werd gebracht in de voormelde beschikking. Het spreekt aldus voor zich dat verzoekende partij met deze loutere verwijzing naar en herhaling van de elementen en informatie die hij reeds aanvoerde in het verzoekschrift geenszins afbreuk kan doen aan de voormelde, in de beschikking gedane vaststellingen.

Dat zich in mei 2020 een aanslag voordeed op een ziekenhuis dat werd opgericht en in stand gehouden door Artsen Zonder Grenzen en dat er in juni 2020 een aanslag werd gepleegd op een moskee, kan voorts niet volstaan om afbreuk te doen aan de in de bestreden beslissing en de voormelde beschikking gedane analyse van de veiligheidssituatie in Kabul. Dat er sporadisch aanslagen worden gepleegd op moskeeën, de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad, dat religieuze leiders, mensenrechtenactivisten en de buitenlandse aanwezigheid riskeren om voorwerp uit te maken van het geweld en dat er bij het geweld ook gewone burgers slachtoffer worden, betreffen namelijk gegevens die in de bestreden beslissing en de voormelde beschikking uitdrukkelijk en terdege in rekening worden gebracht. Dit kan echter niet volstaan om te besluiten dat de situatie in Kabul van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS